

[Udenrigsministeren.]

indføres for andre Varer, at sikre Danmark en tilfredsstillende Andel, en tilfredsstillende Behandling.

Det, man har opnaaet for Bacons Vedkommende, er dette, at den fremmede Indførsel til Storbritannien fordeles i alle Tilfælde ikke paa anden Vis end, at Danmark faar mindst 62 pCt. af denne Indførsel. Det svarer til den Procent deraf, som Danmark havde i Aarene 1929—31, Aar, hvor vi havde en voksende Indførsel, og hvor det første af Aarene betegner et for Danmarks hele almindelige Tilstand gunstigt Tidspunkt. Det usikre Punkt, der findes her, er imidlertid dette, at Englands egen Svineproduktion kan øges, saaledes at derved indskrænkes den samlede Indførsel udefra, og dernæst, at Indførselen fra Canada kan stige, og for den er der efter Ottawa-Aftalerne fri Bane.

Det vil altsaa sige dette, at de 62 pCt. betyder ikke, at vi i dette Øjeblik for de 3 Aar kan regne med, hvor mange Svin vi hver Uge kan sende over Nordsøen til England. Det er muligt, at den Mængde, der gaar derover i Øjeblikket, vil blive formindsket, hvis den engelske Produktion stærkt øges og Canadas Produktion stærkt øges, det er muligt, den vil blive forøget, hvis den engelske Købeevne stiger. Men derom kan paa Forhaand intet sikkert siges. For den nærmest liggende Tid viser hidtidige Opgørelser, at der ikke er en Fremgang i den engelske Svineproduktion, maaske snarest en Tilbagegang i de senere Aar, og at der heller ikke er en saadan Fremgang i canadisk Svineproduktion, at dette i Øjeblikket betyder noget meget stærkt Stød fremad for Tilførsler til England. Men hvorledes Forholdene i den kommende Tid her vil udvikle sig, derom vilde det ganske sikkert være urigtigt i Øjeblikket at forsøge at lægge noget fast, nogen Sikkerhed kan vi ikke se her ud over dette, at 62 pCt. af det, der overhovedet tilføres England fra fremmende Lade, tilføres herfra.

Men dertil maa jeg føje, at det har været i høj Grad i vor Interesse, at man saa tidligt som paa nogen Maade muligt i Aarets Løb fik Besked om, hvor meget der kunde forventes tilført England paa anden Vis, og hvor meget vi havde Mulighed for at komme til at sælge til dem, da vi saa kan

lægge alt bedre til Rette her. Og dér har vi opnaaet, at man fra engelsk Side har lovet i saa god Tid som overhovedet gør ligt at give Meddelelse derom, saa vidt muligt 6 Maaneder forud for et Aar, som Tallene gives for.

For Smørrets Vedkommende findes jo nu ikke nogen Kontingentering, og for Smørrets Vedkommende er vor Hovedkonkurrence fra Lande indenfor det britiske Rige. Bestemmelserne har derfor dér maattet tage en anden Karakter. Det, vi her har opnaaet, er bortset fra Toldsikringen Sikkerhed for, at mindst 2,3 Mill. cwts dansk Smør hvert Aar kan føres til England uden at rammes af Statsforanstaltninger. Det betyder jo aldrig en Sikkerhed for, at vi faar Mulighed for at sælge netop saa meget, det afhænger af, hvad Englænderne overhovedet køber; men Staten skal ikke lægge nogen Hindring i saa Henseende i Vejen.

Den Mængde, der her er Tale om, svarer temmelig nøje til den danske Udførsel af Smør til Storbritannien i Aaret 1930; og dertil er saa føjet, at hvis den samlede Indførsel til England forøges ud over 8,1 Million, skal Danmark have sin forholdsvis Andel i denne Forøgelse.

Hvilken Betydning disse Bestemmelser kan faa, kan ingen af os i dette Øjeblik sige noget virkeligt om. Kontingentering er ikke besluttet i England, men den er ønsket og brændende ønsket af den engelske Regering. Den engelske Regering vil dog kun kunne gennemføre den under Hensyn til Ottawa-Aftalerne gennem Aftale med Ny Zeeland og Australien. Australien viser foreløbig Villighed til saadan Aftale, Ny Zeeland ikke, og i Øjeblikket synes disse Forhandlinger foreløbig at være strandet. Men det er vel sandsynligt, at de siden vil blive genoptaget, idet Forholdet er dette, at de to paagældende Dominions i Øjeblikket maa sælge deres Smør til England til en Pris, der ligger langt under den Pris, som Danmark opnaar i England. Og naar man tænker paa, hvor stor Afstand der er mellem denne Pris og det, vi er vant til at kalde en lønnende Pris, vil man forstaa, at saadan nogen egentlig Glæde ved at sælge Smørret til en betydelig lavere Pris vil man i det lange Løb ikke kunne føle for de paagældende Omraaders Vedkommende.

Det er da muligt, at der her foregaar